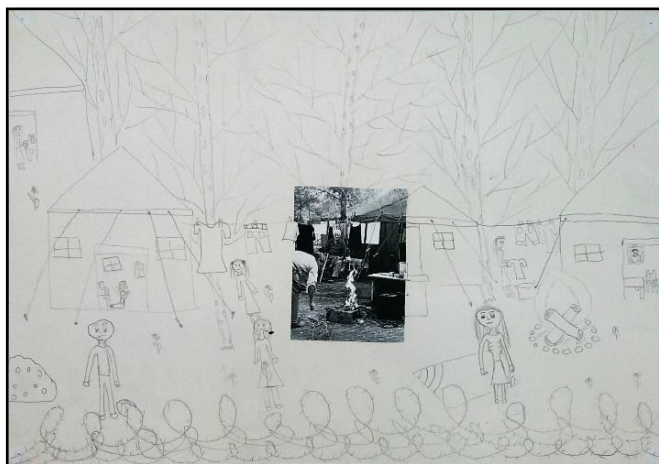

ΜΝΗΜΕΣ 1974

«Είμαι η κ. Κατίνα Σταύρου. Ζω στην Κλήρου, στο χωριό που γεννήθηκαν οι πρόγονοι μου. Όπως καταλαβαίνετε δεν είμαι πρόσφυγας. Το 1974 που έγινε το μεγάλο κακό, η εισβολή... εγώ ήμουν 29 χρονών. Την συγκεκριμένη μέρα 20.07.1974 ήμουν με τα 3 παιδιά μου στο σπίτι μου και μαγειρεύα. Ξαφνικά, ακούστηκαν οι πρώτοι βομβαρδισμοί και σειρήνες. Πήρα τα παιδιά μου και πήγαμε πάνω στο μοναστήρι της Παναγιάς του Λάγνη. Ο άντρας μου δεν ήρθε μαζί μας. Πήγε με τους άλλους άντρες του χωριού μας στον πόλεμο. Στο μοναστήρι πήγε όλο το χωριό, γιατί εκεί πιστεύαμε πώς ήταν πιο ασφαλές και πως θα μας πρόσεχε η Παναγιά.

Την νύχτα όταν ηρέμισαν τα πράγματα κατευθυνθήκαμε προς τα σπίτια μας. Το πρωί της επόμενης μέρας, είχαν έρθει χιλιάδες πρόσφυγες όπου είχαν μείνει σε διάφορα σπίτια μέσα στο χωριό. Εγώ είχα στο σπίτι μου περίπου 100

πρόσφυγες όπου περνούσαν την μέρα τους είτε για να πάνε στην Παναγιά, είτε για να με βοηθούσαν στις δουλειές!

Πριν από το 1974 συνηθίζαμε με την οικογένεια μου να πηγαίνουμε στην Μόρφου, στην Κερύνεια και σε άλλα χωριά που τώρα είναι κατεχόμενα. Ο γιος μου, ο Ανδρέας, που είναι και ο πιο μικρός από τα 3 παιδιά μου βαφτίστηκε στον Απόστολο Ανδρέα το 1971. Τώρα, πηγαίνω στα κατεχόμενα για να δω την εκκλησία του Αποστόλου Ανδρέα. Ο άντρας μου γύρισε στο τέλος του πολέμου. Ελπίζω να ελευθερωθούν οι όμορφες πόλεις αυτού του τόπου. Δεν το πίστευα ότι θα έπρεπε να δείχνω την ταυτότητα μου για να κυκλοφορώ στην μισή πατρίδα μου».

Παντελίτσα Αλεξάνδρου, Στ' τάξη